

ABSTRAKT

Cílem této práce je přiblížit zlatou dobu evropských bojových umění, za kterou považují zejména období "dlouhého" šestnáctého století, neboť je, co se týče rozdílnosti používaných zbraní a vyspělých stylů kontaktního ozbrojeného i neozbrojeného boje, zřejmě nejrozmanitější v evropské historii. Tato přelomová epocha byla prostoupena zanikajícím fenoménem rytířství, které se, snad právě proto, naposledy ukázalo v plném lesku. Zároveň se do slávy evropských bojišť přeneslo žoldnéřstvo a jeho ne vždy čestný, o to však efektivnější způsob vedení války. Raný novověk byl i jiným vítězstvím, než tím odbývaným na bitevním poli. Byl to počátek éry válečníka nového typu. Starý silový šerm pěstovaný po mnohá staletí v celé Evropě, byl překonán svižnými styly razícími si cestu od Středozevního moře ohromující technikou, renesanční živelností a stejně tak i krvavou lázní osobních soubojů. V Čechách je tento zlom zaznamenán již tradičně v období vlády Rudolfa II., které se stalo rájem všech věd a umění.

Klíčová slova: Box - Evropa - Giacomo di Grassi - Kord - Meč - Nicolaes Petter - Pankration - Rapír - Renaissance - Rytíř - Salvatore Fabris - Souboj - Šerm - Šermíř - Talhofer - Zápas - Zbraň - Žoldněř